

„Menj el testvéreimhez és vidd hírül nekik...”

Mária nyilván hallotta Jézus búcsúszavait, hitt és bízott benne, mégis szomorúnak és reményvesztettnek érezte magát. Ez teljesen érthető, a halál mindig az „itt maradónak” fáj. Nem tudjuk, hogy Mária miért ment a sírhoz, de ez nem is fontos. „Ott állt a sír előtt és sírt.” Fájt neki Jézus halála, de még rosszabb a bizonytalanság, hiszen nem tudja, Jézus miért nincs a sírban. Azt hiszi, a kertésszel beszél, nem ismeri fel azonnal az Urat, csak az után, hogy Jézus a nevéen szólítja Máriát.

A mi Jézussal való kapcsolatunk is hasonló lehet ehhez. Nem értünk mindent azonnal vele kapcsolatban. De ha keressük őt, akkor is, amikor reményvesztettek vagyunk, amikor nem találjuk őt vagy csak nem ismerjük fel (pedig ott áll mögöttünk), akkor biztosan találkozunk vele. Hiszen ismer és a nevünkön szólít minket és ő is keresi a velünk való találkozás lehetőségét.

Egy másik fontos mondata ennek az evangéliumi résznek, hogy „menj és vidd hírül nekik.” Mária Magdolna engedelmeskedik az Úrnak akkor is, mikor azt mondja: Ne tartóztass, engedj!, pedig Mária biztosan nagy örömeiben ölelte volna még Jézust. De megtette, amit kért, elment és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az urat.

Nekünk is tovább kell adnunk az örömhírt, nem elég, ha az istenkapcsolatunk jó, ha szívesen vagyunk az Úr közelében, kell, hogy ebből jó tettek szülessenek és meghalljuk Isten nekünk szóló feladatait.

Csiky Márta (Budapest)